

sultatet blev, som det ærede Medlem ogsaa gjorde opmærksom paa, at Assistenten for saa vidt fik Ret. Han fik Ret i, at Funktionærerne der oppe nok maa skyde og fange Ræve, men de maa ingen købe af Grønlænderne. Disse maa ikke sælge Ræveskind til dem, heller ikke, naar Skindet sidder paa en levende Ræveunge. Det fik Bestyreren for Kryolitselskabet og Inspektoratet i Grønland at vide og alle rette vedkommende, men til Skrivelsen føjedes: „Samtidig skal man imidlertid udtale sin Beklagelse over, at Kontroløren er optraadt med mere Myndighed, end Sagens Natur i og for sig krævede, idet man formener, at Sagen kunde have været ordnet i Mindelighed ved gensidig Imødekommenhed fra begge Sider.“

Jeg finder, at det er en meget mild Røffel, men en Røffel, der var fuldstændig paa sin Plads. Selvfølgelig er det i sin Orden, at en Embedsmand — nu kalde vi altsaa denne unge Assistent Embedsmand — varetager Statskassens Tarv og sørger for, at ikke saa meget som en Ræveunge slipper udenfor Statens Overhøjhed. Men jeg mener, at den paagældendes Optræden her bærer Præget af en Bureautisme og Embedsmandsmæssighed, der er adskillig over det klædelige. I Maaneder havde han altsaa set paa, at dette Forhold fandt Sted, før han saa, som jeg oplæste, sendte disse Skrivelser, hvori han forlangte Ordren efterkommen inden to Timer o. s. v. Det faldt mig derfor noget mærkeligt at se, at det netop er fra det ærede Medlems Side, at man saaledes optræder dydig forarget og som Ridder for den paagældende Assistent.

Jeg nævnte, at min Opfattelse var den, at den paagældende Assistent — og det ærede Medlem har jo ønsket, at hele denne Sag skal frem for Offentlighedens Forum — havde for stærk en Følelse af sin Stilings Betydning. Det viser sig ikke blot som her overfor Driftsbestyreren i Ivigtut, men ogsaa overfor hans højeste foresatte, selve Direktoratet for den grønlandske Handel. Naar jeg ogsaa vil nævne dette, er det, fordi det gør det forstaaeligt, at det har været vanskeligt for denne Assistent at komme ud af det med de Folk, med hvem han skulde samvirke oppe i Ivigtut. Assistenten havde faaet en Ordre her nede fra Direktoratet — den var ikke underskrevet af Direktøren, men af Kontorchefen, som hedder Krenckel — om, at han fra Ivigtut skulde skaffe en Kajakmand til at føre en Post videre frem. Assistenten besvarede dette i en Skrivelse

til det grønlandske Direktorat. Først kom der en Indledning, og saa kom følgende: „Den fornævnte Skrivelse af 11. Juli d. A. var, for saa vidt den skal være en officiel Tilkendegivelse, meget mangelfuldt og usædvanligt udfærdiget, idet den aldeles ikke var forsynet med noget Journalnummer og kun var underskrevet med eet Navn — saa vidt skønnes H. B. Krenckel — med en ulæselig Krusedulle under. Da Skrivelsen, der var affattet paa mangelfuldt Dansk og røbede Ukendskab med Forholdene her, imidlertid var affattet paa Papir med Direktoratets Stempel, sendte jeg dog“ o. s. v. Og saa skriver han, at han dog havde sat sig i Bevægelse. Dette er det ærede Medlems Protégé. Jeg gad i Grunden se, hvorledes en københavnsk Raadmand vilde tage sig ud, naar en af Københavns Kommunes Assisterter, f. Eks. ved Belysnings- eller Skattevæsenet, sendte Magistraten en saadan Skrivelse.

Da det ærede Medlem, som sagt, har ønsket denne Sag offentlig frem, skal jeg anføre en Ting til. Samme Assistent havde udsendt et „aabent Brev“, som han selv kalder det, til sin Kolonibestyrer, og det skal være sendt omkring med Posten til de andre Kolonier. Dets Indledning lyder saaledes: „Da De har været saa elskværdig paa mandig Vis at udsprede den Historie, at jeg paa Grund af Frygt for Overfald her i Ivigtut stadig gaar med Politiskilt i Lommen, da jeg mener, at ogsaa den hæderlige Bagvadsker, der bag Folks Ryg udspreder ondskabfulde Løgnagtigheder, er sin Løn værd, da De ikke har gjort mig den forlangte Undskyldning, tillader jeg mig herved at udtale, at De som Bagvadsker og Sladderhank sikkert vil kunne yde enhver“ o. s. v.

Efter disse Bidrag til Bedømmelsen af den unge Mands Karakter, forstaaer jeg, at det Optrin imellem en Skibskaptajn ved Kryolitselskabet — altsaa ikke en af Handlens — og Assistenten, som det ærede Medlem gav en lang og indgaaende Skildring af, ikke nødvendigvis udelukkende har været Kaptajnens Skyld. Kaptajnen havde brugt nogle fæle Udskaeldsord overfor Assistenten, det skal jeg indrømme, men efter hvad vi ellers kunne dømme, er det ikke udelukket, at Assistenten ogsaa kan have nogen Skyld deri.

Nu skal jeg imidlertid ikke følge det ærede Medlem videre og heller ikke gaa nærmere ind paa Historien om de to grønlandske Piger, som havde faaet Tilladelse til at gaa i Tjeneste derovre, og hvoraf den ene kom galt af Sted, saaledes som